

Беличковците

Написа Анна Норт
Нарисува Яна Казакова

ИЗДАТЕЛСТВО
МАРМОТ

1. Дядо Беличко

Всяко дете си има дядо.
Знаете какво е – стар човек,
който разказва умни приказки,
най-често е с чене, защото
няма зъби, и с пожълтели от
цигарите мустаци. Понякога е

с брада, има набръчкана кожа,
шкембенце и – най-важното –
задължително умира от щастие,
щом види внуците си. Някои деца
познават дядовците си, груги
само са слушали за тях, но сега
се случу груго... Този дядо хем
беше на Ивето, хем не беше. Но
веднага щом се появи, започна с
поученията.

– Ей, хлапе, етикетът изисква да
се представим – заяви дребното
човече, което по всичко личеше, че
не изпуска от уста димящата си
луличка от тънко брезово клонче. –

Приятно ми е, аз съм дядо Беличко!
Всеки нормален човек ще помисли,
че не е чул добре и човечето му
е казало „дядо Величко“, защото
много деца си имат дядо на име
Величко, нали?

– Не, не, добре ме чу – сякаш
прочете мислите на Ивето
странното човече. – Аз съм ДЯДО
БЕЛИЧКО! Защото правя бели, нали
разбираш?

Хм – ето ти загадка – не стига,
че е дребосък, не стига, че се появи
от нищото, ами знаеше и името
ù! Ивето продължи да умува: „Ако

някой се казва Беличко, то логично
е да прави бели, нали? Но пък дядо
белажия?! Дядовците са разумни,
строги и разсъдливи...“.

Тук нещо не беше както трябва,
защото на всичкото отгоре
този дребен дядо някак магически
се пръкна пред очите ù. Ивето
внимателно го огледа. Дядото
беше рижо рошаво човече, леко
плешиво, с шкембенце, с овехтяло
зелено палто с пелерина, а отдолу –
с прокъсана, провиснала жилетка
с големи копчета, които някога
сигурно са били златисти, но сега

изглеждаха почти ръждиви.

А ето как започна всичко преди
точно три минути...

Ивето, най-щуравото момиченце в
квартала, много обичаше есента.

Тичаше и скачаше в опагалите
листа на тополата до тяхната
къща, въргаляше се в шумата,
риташе я... И точно при един
такъв ритник нещо кафяво излетя
от листата. Не, не беше ако
от квартално куче, не бързайте
да запушвате нослета. Беше
малко парче кора от тополата.
Но изглеждаше необикновено.

Приличаше на детективска лупа,
която увеличава всичко – точно
като бабините очила. От едната
страна парчето беше дългичко,
сякаш си имаше гръжка, а от
другата – кръгличко като геврече,
през чиято дупка няма как да
не погледнеш. Ивето веднага го
вдигна от земята и без да се
двоуми, надникна през дупчицата.
И тогава го видя – гядото, който
се казваше Величко, Бъзичко или
май беше Беличко... Момиченцето,
което винаги ходеше на три
опашки, защото косата му не се

погдаваше на опитите на мама
да я вкара в гве, отначало се
стресна и отмести поглед от
дупката на вълшебната тополова
кора. И Беличко изчезна. После пак
надзърна през нея и той се появи –
мъничък, дяволито усмихнат и
сякаш очакващ нейните въпроси.

2. Беличковците

– Хей, ама ти си много малък... – присви устни Ивето.
– Да – кимна дядо Беличко.
– Истински ли си, или... Не-е-е, ти си анимационен! – изгледа го подозрително момиченцето.

– Напълно истински съм си, но ме виждаш само през вълшебната лупа. Иначе забелязваш само белите, които сме направили с моите внуци – беличковците.

– Ти имаш внуци? – зяпна Ивето.

– Да. Доста. И вече всичките живеят у вас, защото ти ги извика, а някои и сама измисли.

– Никого не съм викала! А и мама ми е забранила да разговарям с непознати! – тросна се момиченцето.

– Ама ние сме ти познати, даже много добре познати, защото все

се оправдаваш с нас.

– А? – изненада се Ивето.

– Ами га! Щом майка ти каже:

„Иве, къде ти е еди-кой си чоран?“,

ти все казваш: „Дребосъчетата

ми го откраднаха“. А за счупената

ваза онзи ден каза: „Таласъмчето

Чупи я счупи!“, не помниш ли?

– Ааа, това ли... – махна с ръка

момиченцето.

– Да! И ето ни вече тук – ще

ти помагаме в белите! Довел

съм всичките си внучета – и

момчетата, и момичетата. Те ще

правят бели вместо теб! – изпъчи

се гордо дядо Беличко.

– Ама аз... такава... Аз тогава си

измислях... За дребосъчетата ге!

Защото иначе мама щеше да ми се

кара – избъбри Ивето.

– Да, ти ни измисли, но станахме

истински. И сега ще живеем с теб! –

заяви дядото и се настани върху

гръжката на едно паднало жълто

листо. Бели кълбести облаци дим

заизлизаха от лулата му, когато

той доволно запафка, сякаш е

стар локомотив.

– Ама не може така! – паникьоса

се Ивето – Как ще живеете с мен?

Няма къде да спите, а и... аз не ви
искам! Вие не сте истински!

– Късно е... – рече дядо Беличко,
скочи на тънките си крачета,
обути в островърхи пантофки, и
се шмугна в купа есенни листа.

Ивето тръсна глава – не, това
със сигурност не можеше да е
истина! Ами ако само ѝ се беше
привидяло това човече? Или
просто го е сънувала? За всеки
случай реши да запази луната от
кора на топола, защото никоѝ
не знае дали дребният дядо няма
нак да изникне отнякъде и да се

опита да оплеска нещо. Точно в
този миг Ивето настъпи а̀ко, ама
някакво много голямо а̀ко, което
мързелив стопанин на куче не беше
почистил. Или това беше работа
на дядо Беличко...

